

V E N D I M
NË EMËR TË REPUBLIKËS

Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, i përbërë nga:

Thimjo Kondi	Kryesues
Bashkim Caka	Anëtar
Nikoleta Kita	“
Natasha Sheshi	“
Vladimir Metani	“
Vladimir Bineri	“
Valentina Kondili	“
Vitore Tusha	“
Ylvi Myrtja	“
Zamir Poda	“
Tefta Zaka	“
Vangjel Kosta	“
Petrit Plloçi	“
Artan Hoxha	“
Agron Lamaj	“
Perikli Zaharia	“

në seancën gjyqësore të datës 15.09.2000, në mbledhjen e Kolegjeve të Bashkuara, nën drejtimin e Thimjo Kondit, kryetar i Gjykatës së Lartë, morën në shqyrtim çështjen penale që i përket:

TË PANDEHURIT: Tom Lleshdedaj, lindur në Gjakovë - Kosovë dhe banues në Kroaci, hetuar dhe gjykuar në gjendje arresti në mungesë, mbrojtur në gjykim kryesisht nga avokati Enver Mema.

AKUZA: Veprën penale të mashtrimit të 78 personave në shumën 910 170 USD, parashikuar nga neni 143 i Kodit Penal.

PADITËSA CIVILË: 1. Sami Kulla 2. Viktor Osmanlliu 3. Kamber Kamberaj 4. Arqile Lole 5. Dhimitraq Shkodrani

I PADITUR CIVIL: Tom Lleshdedaj

OBJEKTI: Kthim shume dhe shpërblim dëmi

BAZA LIGJORE: Neni 61 e vijues të Kodit të Procedurës Penale dhe nenet 445, 450, 1050, 1051 të Kodit Civil.

Gjykata e Rrethit Tiranë, me vendimin nr.292, datë 08.05.2000, ka vendosur:

Deklarimin fajtor të të pandehurit Tom Lleshdedaj për veprën penale të mashtrimit dhe në bazë të nenit 143 të Kodit Penal e dënon me 5 (pesë) vjet burgim.

Ky dënim i fillon nga dita e ekzekutimit të vendimit.

Pas vuajtjes së dënimit të pandehurit i hiqet e drejta për të ushtruar detyra drejtuese pranë personave juridikë për një afat prej 5 (pesë) vjetësh, parashikuar kjo nga nenet 40 e 44/2 të Kodit Penal.

Pranimin e padisë civile të ngritur në procesin penal.

Detyrimin e të paditurit civil Tom Lleshdedaj t'i kthejë paditësit civil Kamber Kamberaj shumën 5.000.000 (pesë milionë) lekë.

Detyrimin e të paditurit civil Tom Lleshdedaj t'i kthejë paditësit civil Viktor Osmanlliu shumën 700.000 (shtatëqind mijë) lekë.

Detyrimin e të paditurit civil Tom Lleshdedaj t'i kthejë paditësit civil Sami Kulla shumën 200.000 (dyqind mijë) lekë.

Detyrimin e të paditurit civil Tom Lleshdedaj t'i kthejë paditësit civil Dhimitraq Shkodrani shumën 3 (tre) mijë USD dhe 700.000 (shtatëqind mijë) lekë.

Detyrimin e të paditurit civil Tom Lleshdedaj t'i kthejë paditësit civil Arqile Lole shumën 2.256.800 (dy milion e dyqind e pesëdhjetë e gjashtë mijë e teteqind) lekë dhe interesin bankar nga data 6.8.1996 e deri në ditën e ekzekutimit të vendimit.

Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 284, datë 26.06.2000, ka vendosur:

Ndryshimin e vendimit nr.292, datë 8.5.2000 të Gjykatës së Rrethit Tiranë si më poshtë:

Deklarimin fajtor të të pandehurit Tom Lleshdedaj për veprën penale të mashtrimit ndaj të dëmtuarve Ilir Loli për vlerën 10.000 USD, Muharrem Doçi në vlerën 10.000 USD, Hekuran Rushiti në vlerën 12 500 USD, Jorgo Rrapi në vlerën 1000 USD, Jani Biti në vlerën 500 USD, Eduart Pashollari në vlerën 1000 USD, Pirro Beqiri në vlerën 13 000 USD, Agim Basha në vlerën 1 000 000 lekë, Manushaqe Sinjali në vlerën 1 600 000 lekë, Dashnor Cenomeri në vlerën 14 500 USD, 1 600 000 lekë, Zenel Bajraktari në vlerën 6000 USD dhe në bazë të nenit 104/2 të Kodit Penal të vjetër e dënon me 5 (pesë) vjet heqje lirie.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Tom Lleshdedaj për veprën penale të mashtrimit ndaj të dëmtuarve për 47 herë, në bazë të nenit 143 të Kodit Penal dhe dënimit e tij me masat e dënimit nga minimumi 1 muaj heqje lirie deri në maksimumin 3 vjet heqje lirie (sipas dispozitivit).

Në bashkim të dënimeve në bazë të nenit 55/2 të Kodit Penal i pandehuri Tom Lleshdedaj dënohet me 8 (tetë) vjet heqje lirie.

Detyrimin e të pandehurit Tom Lleshdedaj t'u kthejë të dëmtuarve shumat respektive sipas aktit të ekspertimit kontabël të shprehur në dispozitiv.

Lënien në fuqi të vendimit nr. 292, datë 8.5.2000 të Gjykatës së Rrethit Tiranë ku është vendosur që pas vuajtjes së dënimit të të pandehurit Tom Lleshdedaj t'i hiqet e drejta për të ushtruar detyra drejtuese pranë personave juridikë për një afat prej 5 (pesë) vjetësh, në bazë të neneve 40 e 42/2 të Kodit Penal dhe për shpenzimet gjyqësore që i janë lënë në ngarkim të pandehurit.

Kundër vendimit të Gjykatës së Apelit ka paraqitur rekurs Prokuroria pranë Gjykatës së Apelit, duke parashtruar këto shkaqe:

- se nuk jemi dakord me masën e dënimit të dhënë nga gjykata e apelit prej 8 (tetë) vjet burg, ajo duhet t'i jepte maksimumin e masës së dënimit të nenit 143 të Kodit Penal dhe në bashkim të dënimeve t'i jepte një masë dënimi më të ashpër,

- se gjykata nuk ka patur parasysh faktin që i pandehuri i është shmangur hetimit dhe gjykimit, nuk ka patur parasysh pasojat e rënda sociale që sollën firmat piramidale në Shqipëri, si dhe faktin që ky i pandehur nuk ka shlyer detyrimet ndaj kreditorëve.

Kundër vendimit të Gjykatës së Apelit ka paraqitur rekurs mbrojtësi i caktuar kryesisht i të pandehurit, av. Enver Mema, i cili kërkon prishjen e vendimit të gjykatës së Apelit Tiranë dhe lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së rrethit Tiranë përsa i përket fajësisë, cilësimit juridik e padisë civile, kurse përsa i përket masës së dënimit për 5 vjet, që është maksimumi i dispozitës së nenit 143, kërkon uljen e saj, duke parashtruar këto shkaqe: se vendimi i gjykatës së apelit është alogjik dhe haptazi i padrejtë, se nuk mund të zbatohen të dy dispozitat e kodeve penale të ndryshme për të njëjtën veprë penale, por ajo që është më e favorshme për të pandehurin, se është i pabazuar pretendimi i gjykatës, se Kodi i Ri Penal nuk e pranon krimin krimin vazhdues, ai duhet të konsiderohet si pjesë e të njëjtës veprë penale dhe jo vepra penale më vete, se ka shkelje ligji kur gjykata zbaton për të njëjtën veprë dy dispozita të kodeve të ndryshme,

- se gjykata ka shkelur nenin 62 të Kodit të Procedurës Penale, përsa i përket padisë civile, ku thuhet se legjitimimi i paditësit civil bëhet derisa të mos ketë filluar shqyrtimi gjyqësor,

- se gjykata në kundërshtim me ligjin, pranon si palë kryetarin e grupit të mbikqyrjes, kur padia ngrihet personalisht nga paditësi civil,

- se për kreditorët gjykata ka bërë gjykime për së dyti, kur në fakt jemi para gjësë së gjykuar.

KOLEGJET E BASHKUARA TË GJYKATËS SË LARTË

pasi dëgjuan relacionin e gjyqtarit Bashkim Caka, dhe të gjyqtarit Vangjel Kosta, mbasi dëgjuan prokurorin Mihallaq Bleta, i cili kërkoj ndryshimin e vendimit penal nr.284, datë 26.6.2000 të Gjykatës së Apelit Tiranë, duke e dënuar me 15 (pesëmbëdhjetë) vjet burg, shkaqet e rekursit dhe mbasi shqyrtuan çështjen në tërësi,

V Ë R E J N Ë :

Personi që ka kryer mashtrime do të përgjigjet penalisht për veprën penale të mashtrimit parashikuar nga neni 143 i Kodit Penal, aq herë sa është numri i personave të

dëmtuar.

Ka rezultuar gjatë gjykimit se i pandehuri Tom Lleshdedaj në vitin 1993 ka themeluar shoqërinë tregtare me emrin “Agron” duke qenë me cilësinë e ortakut të vetëm. Në vitin 1994 i pandehuri ka filluar të marrë hua nga persona të ndryshëm sipas kontratave përkatëse, të cilat parashikojnë një interes prej 6-12 % në muaj. Në këtë mënyrë ai ka mundur të marrë shuma të ndryshme parash me një vlerë të përgjithshme prej 910.971 USD, të cilat u përkisnin 78 personave të ndryshëm. Për të krijuar bindjen se ishte shoqëri serioze dhe që garantonte kthimin e shumave të marra hua së bashku me interesat, fillimisht i pandehuri ka shlyer disa interese. Më vonë, duke përdorur gënjeshtëri se do të kryente investime të ndryshme, ka ndërprerë pagesat. Por, nga gjykimi është provuar se ky i pandehur nuk ka kryer asnjë investim dhe, realisht nuk disponon asnjë aset a pasuri tjetër deri sa më 1998 është larguar nga Shqipëria, duke marrë edhe paratë e mbledhura nëpërmjet kontratave të huasë.

Në keto rrethana, konkluzioni i gjykatave se i pandehuri Tom Lleshdedaj ka konsumuar veprën penale të “mashtimit” është i bazuar në ligj. I pandehuri ka përdorur gënjeshtëri për të shtënë në dorë paratë e personave me të cilët në mënyrë fiktive ka lidhur kontratat e huamarrjes. I pandehuri ka paraqitur rrethana të tilla para personave të lartpërmendur për t’i bindur ata se ai ushtronte një veprimtari të ligjshme tregtare me anë të së cilës mund të siguronte fitime që tejkalonin atë pjesë të interesit të premtuar kreditorëve. Por, gjatë gjykimit është provuar në mënyrë bindëse se veprimtaria huamarrëse e ushtruar prej të pandehurit është veprimtari e paligjshme. Sipas nenit 1 të ligjit nr.7560 datë 28.04.1992 “Për sistemin bankar në Shqipëri” veprimtaria tregtare e “pranimit të depozitave” mund të ushtrohet ekskluzivisht nga një institucion financiar i pajisur me licensë të posaçme sipas kushteve dhe nga organi që parashikon ligji i sipërcituar. Duke qenë në të njëjtën kohë edhe një marrëdhënie juridike-civile ajo mund të realizohet edhe në veprimtarinë civile por vetëm në kushtet që nuk përfaqëson një veprimtari tregtare. Në rastin konkret, veprimtaria e “pranimit të depozitave” është ushtruar në përmasat e një veprimtarie tregtare. Prandaj, subjekt i ushtrimit të kësaj veprimtarie tregtare mund të jenë vetëm institucionet financiare që parashikon ligji i lartpërmendur.

Përsa i përket cilësimit ligjor të veprës penale të kryer nga i pandehuri nga gjykatat janë mbajtur qëndrime të ndryshme. Gjykata e shkallës së parë, duke arsyetuar se “vepra penale e kryer nga i pandehuri është unike dhe se ai ka patur mendim të njëjtë kriminal” e ka konsideruar krimin “vazhdues” dhe ka dënuar të pandehurin vetëm një herë sipas nenit 143 të K. Penal.

Gjykata e Apelit ka ndryshuar vendimin e gjykatës së shkallës së parë duke pranuar se për çdo person të mashtuar i pandehuri ka konsumuar veprën penale të mashtimit në mënyrë të veçantë.

Lidhur me trajtimin e ekzistencës së krimit vazhdues në veprimet e këtij të pandehuri, duke u nisur nga ekzistenca e praktikave të ndryshme të mëparshme për çështje analoge, Kryetari i Gjykatës së Lartë ka vendosur “gjykimin e kësaj çështjeje në Kolegjet e Bashkuara” me qëllim unifikimin e praktikës përse i përket “ekzistencës ose jo të krimit vazhdues”.

Në rastin konkret problemi shtrohet nëse do të kemi krim vazhdues, d.m.th, një vepër të vetme penale të mashtimit të kryer prej të pandehurit Tom Lleshdedaj.

Për të zgjidhur drejt këtë problem duhet të mbahet parasysh se për të patur krim vazhdues duhet të jenë të pranishëm elementë të tillë si; secila vepër nuk duhet të qëndrojë si akt më vehte, veprimet ose mosveprimet e të pandehurit të konsumojnë të njëjtën figurë të veprës penale, të ekzistojë një mendim kriminal, i cili të bashkojë aktet e veçanta në një tërësi të vetme të pandashme”. Për të patur krim vazhdues është e domosdoshme që personi të ketë parashikuar hollësitë rreth veprimtarisë së tij kriminale siç janë, koha, mjetet, forma, mënyra për kryerjen e krimit. Mendimi i vetëm kriminal, si bosht i kërkësës për krimin vazhdues, presupozon që i pandehuri të ketë përpunuar në mendjen e tij zhvillimin e veprimeve konkrete në kohë e hapësirë. Pavarësisht se është “mendim” ai “lexohet” nëpërmjet veprimeve konkrete që kryen i pandehuri për realizimin e veprës penale.

Në rastin konkret gjykatat kanë pranuar se i pandehuri ka kryer veprime të ndryshme në periudha të ndryshme kohe për të rritur sa më shumë numrin e personave të mashtuar.

Kështu, aktiviteti kriminal është zhvilluar në një kohë relativisht të gjatë dhe veprimet e të pandehurit nuk kanë qenë rrjedhojë e një mendimi të vetëm kriminal të përpunuar në momentin që vendosi të kryejë këtë veprimtari kriminale, por kanë ndryshuar në varësi të rrethanave. Kështu, duke patur parasysh se persona të ndryshëm kanë patur marrëdhënie të ndryshme me të, ai ka përdorur forma të ndryshme mashtrimi. Për personat e njohur drejtpërdrejt prej tij, i pandehuri ka shpërdoruar besimin, ndërsa përse u përket personave të tjerë, ka përdorur gënjeshtëri e “ushtrimit të veprimtarisë

së ligjshme tregtare”. Vetë veprimet e të pandehurit si, qendrimi i ndryshëm lidhur me pagesat e interesave, marrja e objekteve më pas me qira për të “bindur” fillimin e investimeve dhe sidomos ndryshimi i shkallës së interesit tregojnë në mënyrë të qartë mungesën e një mendimi të vetëm paraprak kriminal.

Argumenti i përdorur nga gjykata e shkallës së parë, se ndodhemi para një veprë të vetme penale, pra para krimit vazhdues pasi “i pandehuri që në fillim kishte kristalizuar në ndërgjegjen e tij një mashtrim sa më të madh që të ishte i mundur pavarësisht nga numri i personave që u mashtruan”, nuk është llogjik dhe i bazuar në ato elementë të anës objektive të kryerjes së veprës penale që vetë kjo gjykatë i pranon. Qëllimi në të cilin synon të arrijë autori i krimit, motivi apo shkaku i përbashkët nga është nxitur ai në kryerjen e akteve të veçanta, nuk mund të çojnë në konkluzionin se këto akte duhet të bashkohen në një të vetëm.

Duke marrë parasysh sa më sipër, gjykata e apelit me të drejtë veprën e kryer nga ana e të pandehurit, lidhur me mashtrimin e kryer prej tij për 11 persona para se të hynte në fuqi Kodi i ri Penal, e ka cilësuar në bazë të nenit 104/2 të Kodit Penal të mëparshëm.

Ndërsa për personat e mashtruar mbas hyrjes në fuqi të Kodit të ri Penal, vepra e të pandehurit është kualifikuar në bazë të nenit 143 të Kodit Penal, aq herë sa ka qenë numri i personave të dëmtuar, të mashtruar prej tij. Në këtë aspekt nga kjo gjykatë, është respektuar drejtë përmbajtja e nenit 3, paragrafi i tretë i Kodit Penal në fuqi sipas të cilit, “kur ligji i kohës kur është kryer vepra penale dhe ligji i mëvonshëm janë të ndryshëm, zbatohet ai ligj dispozitat e të cilit janë më të favorshme për personin që ka kryer veprën penale”. Interpretimi i kësaj dispozite të shpie në konkluzionin se nuk mund të jepet një dënim më i lartë për personin se sa dënimi që zbatohet për veprën penale në kohën që është kryer.

Është detyrë e gjykatës që të shqyrtojë me kujdes dispozitat përkatëse, për të përcaktuar se cila është dispozita penale më e favorshme për personin. Kjo arrihet nga gjykata nëpërmjet vlerësimit të kujdesshëm të dispozitivit të dispozitës penale dhe krahasimit të minimumit e maksimumit të dënimit si dhe të dënimeve alternative të parashikuara nga secila dispozitë.

Përsa i përket çështjes në shqyrtim, duhet theksuar se në nenin 104/2 të Kodit Penal të mëparshëm, ishte parashikuar si rrethanë cilësuese kryerja e mashtrimit më shumë se një herë, pra përsëritja. Në këtë mënyrë, kryerja e veprës më shumë se një herë ishte pjesë përbërëse e figurës së krimit dhe shërbenin për cilësimin ligjor të tij. Madje në këtë rast nuk zbatohet dispozita e pjesës së përgjithshme të Kodit Penal që parashikonte “rrethanat rënduese” sepse ato parashikoheshin në vetë ndërtimin e figurës së krimit të mashtrimit të kryer më shumë se një herë, siç është paragrafi i dytë i nenit 104 të këtij kodi. Pavarësisht se cili ishte numri i personave të mashtruar apo dhe koha e kryerjes së mashtrimit të tyre, vepra penale e kryer nga i pandehuri dënohet vetëm një herë në bazë të kësaj dispozite.

Ndërsa në Kodin Penal në fuqi, në ndryshim nga Kodi Penal i mëparshëm, në përgjithësi “kryerja e veprës më shumë se një herë”, apo “përsëritja” nuk parashikohen si elementë përbërës të veprës penale. Kështu, edhe neni 143 i këtij kodi që parashikon se “vjedhja e pasurisë me anë të gënjeshtërsë ose shpërdorimit të besimit dënohet me gjobë ose me burgim gjer në pesë vjet”, nuk shprehet për kryerjen e kësaj veprë më shumë se një herë. Të njëjtin qëndrim mban kodi penal edhe për vepra penale të tjera më të rënda, si vrasja, vrasja me paramendim, vjedhja, vjedhja me dhunë, shkatërrimi i pronës, e të tjera.

Kjo nuk ka kuptimin e zbutjes së ndëshkimit nga Kodi i ri Penal të veprave të kryera më shumë se një herë. Përmbajtja e Kodit të ri Penal, është se personi fajtor do të përgjigjet penalisht për aq vepra penale që ai kryen. Sipas Kodit Penal të mësipërm (neni 31, germa “a” e Kodit Penal) me përsëritje kuptoheshin rastet e kryerjes nga personi më parë të një ose më shumë veprave penale, qofshin këto të njëllajta apo të llojeve të ndryshme, pavarësisht se ai kishte qenë ose jo i dënuar më parë dhe kur kjo (përsëritja) nuk ishte element përbërës i veprës penale. Në këtë rast, kur dispozita përkatëse nuk e parashikonte përsëritjen si element përbërës të figurës së krimit, vepra cilësohet si e kryer në rrethana rënduese, ndërsa kur dispozita penale e parashikonte përsëritjen si rrethanë cilësuese, nuk zbatoheshin rrethanat rënduese.

Bazuar në këto argumenta arrihet në përfundimin se ligji i kohës kur janë kryer 11 mashtrimet nga i pandehuri, pra neni 104/2 të Kodit Penal është dispozitë më e favorshme se dispozita e mëvonshme, që parashikon krimin e mashtrimit, mbasi siç u theksua, i pandehuri duhet të deklarohet fajtor dhe të dënohet për veprën penale të mashtrimit, aq herë sa ka qenë dhe numri i personave të

mashtuar. Në këtë mënyrë për këtë person, duke u bërë caktimi i dënimeve për disa vepra penale në përputhje me nenin 55 të Kodit Penal, masa e dënimit e kalon atë të parashikuar në maksimum nga dispozita e mëparshme penale.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, bazuar në rastet e mashtrimit të realizuar nga i pandehuri, shumat e parave të marra prej tij, rrethanat në të cilat kanë ndodhur krijimi i firmave piramidale, çmon se masa e dënimit të dhënë të pandehurit është në përputhje me rrezikshmërinë e tij shoqërore dhe të veprës së kryer.

Nga ky kolegji çmohet se vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë, duhet të priset vetëm përsa i përket padisë civile në këtë proces penal, për arsye se janë lejuar shkelje të ligjit.

Gjykata ka zbatuar gabim ligjin procedural në trajtimin e padisë civile në procesin penal. Nga aktet rezulton se kjo padi është paraqitur para gjykatës së Apelit, e cila pasi e ka shqyrtuar atë ka konkluduar në bazueshmërinë e saj në prova e në ligj dhe ka detyruar të pandehurin, me cilësinë e të paditurit civil që të paguajë shumat e përfituara nëpërmjet veprës penale të mashtrimit.

Kjo padi është pranuar për t'u shqyrtuar prej gjykatës së Apelit pa patur parasysh nenin 62 të Kodit të Procedurës Penale. Sipas kësaj dispozite “Legjitimimi i paditësit civil (në procesin penal) mund të bëhet nga organi procedues, derisa të mos ketë filluar shqyrtimi gjyqësor”, dhe se “ ky afat nuk mund të zgjatet”. Ky rregullim është i qartë, ndërsa gjykata e Apelit ka vepruar në kundërshtim me këtë rregull pa sqaruar moszbatimin e tij.

“Mosfillimi i shqyrtimit gjyqësor”, sipas dispozitës së mësipërme i referohet “shqyrtimit gjyqësor” në tërësi, pra “mosfillimit të shqyrtimit gjyqësor” në gjykatën e shkallës së parë.

Ky konkluzion buron nga vetë konceptimi i institutit procedural të “gjykimit të padisë civile në procesin penal”. Padia civile në rastin konkret nuk ka dallim nga “padia civile” sipas konceptimit nga dispozitat e Kodit të Procedurës Civile. Dallimi në këtë rast ka të bëjë vetëm me faktin se kjo padi civile, për shkak të specifikës se lidhet “me dëm material nga vepra penale” do të gjykohej nga gjykata penale së bashku me procedimin penal. Ky rregullim i veçantë nga rregulli i përgjithshëm i gjykimit të padive civile nga gjykata civile duke vlerësuar oportunitetin e bashkimit të dy gjykimeve, të cilat kanë të përbashkëta palët, provat e nevojshme etj. Ky bashkim nuk mund të çënojë as procedimin penal dhe as atë civil. Të dy procedimet ruajnë karakteristikat e tyre të veçanta sipas dispozitave respektive që i rregullojnë por, për shkak të elementëve të përbashkët bashkohen në një procedim të përbashkët. Për rrjedhojë, siç shprehet edhe neni 62 i Kodit të Procedurës Penale, padia civile nuk mund të paraqitet në një fazë procedimi që nuk e parashikon Kodi i Procedurës Civile.

Ky procedim nuk mund të fillojë në gjykatën e shkallës së dytë, siç ka vepruar gjykata e Apelit, pasi do të ndodheshim para cënimit të parimit të respektimit të shkallëve të gjykimit civil të parashikuar në nenin 135 të Kushtetutës dhe të përshkruar hollësisht në ligjin procedural.

PËR KËTO ARSYE

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, në bazë të neneve 438, 441 të K. Pr. Penale dhe nenit 17 të ligjit nr.8588, datë 15.03.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës së Lartë të Republikës së Shqipërisë”,

V E N D O S Ë N :

1. Lënien në fuqi të vendimit nr. 284 datë 26.06.2000 të Gjykatës së Apelit Tiranë lidhur me deklarinimin fajtor dhe dënimin përfundimtar të të pandehurit Tom Lleshdedaj për veprën penale të mashtrimit.

2. Prishjen e vendimit nr. 284 datë 26.06.2000 të Gjykatës së Apelit Tiranë lidhur me shqyrtimin e padisë civile të paditësave civile përfaqësuar prej Grupit Mbikqyrës kundër të paditurit civil Tom Lleshdedaj dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në gjykatën e rrethit Tiranë.

3. Një kopje e këtij vendimi unifikues të dërgohet për botim në Fletoren Zyrtare.

Tiranë, më 06.10.2000

Nr.340 i Regjistrimit Themeltar

Nr.284 i Vendimit